

LORENA SCHÄFER

NA
DOSAH

gnii

ROMÁN

NA
DOSAH
gnū

Copyright © 2024 Bastei Lübbe AG, Germany

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2026

Cover © Kreativní bojovníci, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7295-7 (pdf)

LORENA SCHÄFER

NA
DOSAH
gní

přeložila Taťána Štefánková

*Mým rodičům,
kteří mě nechali jít vlastní cestou.*

PLAYLIST

Anew – Hollow Coves
IDK You Yet – Bertie Newman
Feeling You – Harrison Storm
Saltwater – Geowulf
A Beautiful View – Evergreen
Dolphins – Cocoon
Permanent Way – Charlie Cunningham
Snow On The Beach – Taylor Swift & Lana Del Rey
Nervous – Shawn Mendes
Grizzly Bear – Angus & Julia Stone
Wasn't Expecting That – Jamie Lawson
Into The Sun – Sons of The East
The Longer I Run – Peter Bradley Adams
Call You Home – Kelvin Jones
Something Right – Andreas Moe

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

LEXI

„Milé dámy a milí pánové, chystáme se na přistání v Sydney. Prosím, zaklapněte nyní stolky před sebou a uveďte opěradla do vzpřímené polohy.“

Ještě v polospánku jsem se napřímila na sedadle. *Prober se, Lexi! Tohle je ta chvíle, na kterou jsi tak dlouho čekala!*

Protřela jsem si oči a vyhlédla ven miniaturním okénkem. Pode mnou se rozprostírala třpytivá hladina oceánu. Letadlo se naklonilo, udělalo velký oblouk a potom už jsem skutečně rozeznala zářivě bílou plachtu sydneyjské Opery vedle Harbour Bridge. Unikl mi krátký radostný výkřik, což muže na sedadle vedle mě přinutilo ustaraně vzhlédnout.

Předešlou noc jsem rozčilením nezamhouřila oka. Opravdu se to dělo! Stěhovala jsem se dvě hodiny severně od Sydney, do městečka Emerald Bay, kde mě přijali na studium mořské biologie. Což není zrovna typické pro dívku z vnitrozemí, ale byl to můj dávný sen. A pro jeho splnění jsem udělala vše.

Letadlo se posadilo s trhnutím na zem a rolovalo po raněji. Strčila jsem sluchátka a bundu do batohu a potom už jsem jen trpělivě čekala, až budu moct konečně vystoupit.

Cestou k výdeji zavazadel jsem s úsměvem ve tváři pozorovala davy lidí kolem. Tam, odkud jsem přišla, totiž spatřil člověk za celý týden sotva hrstku lidí. Zatímco jsem čekala, až se rozběhne zavazadlový pás, vytáhla jsem z kapsy u kalhot mobil a vypnula v něm letový režim. Okamžitě poté přišla zpráva od Emmy.

„*Přistála jsi v pořádku???*“ Moje starší sestra mě málem nenechala nastoupit do letadla. Polkla jsem a naťukala: „*Všechno v pohodě. Už teď mi chybíš!*“ Pak jsem poslední větu hned zase smazala a napsala místo ní: „*Ozvu se, až dorazím na kolej.*“ Emma si v žádném případě nesmí dělat starosti. To já jsem se rozhodla odstěhovat do oblasti vzdálené tisíce kilometrů. A určitě to bude skvělé. Ne, bude to *perfektní*, o to už se postarám.

Otevřela jsem v telefonu kalendář a prošla si ještě jednou program na další dny. Hned po příjezdu jsem se chystala vyrazit rovnou do kanceláře děkanky Wongové, u které se mi jako zázkakem podařilo domluvit si schůzku ještě na dnešek. Zítra se měla konat imatrikulační slavnost pro studenty prvního ročníku a po ní prohlídka laboratoří. Za tři dny pak už konečně začínaly přednášky.

Rozbušilo se mi srdce – já budu skutečně studovat na univerzitě! A ne na ledajaké. Vysoká škola v Emerald Bay měla vynikající renomé. A samotné městečko ležící přímo u moře vypadalo na webových stránkách a v brožurách nádherně, takže už jsem se nemohla dočkat, až tam budu žít.

Možná se ještě dnes večer seznámíš na koleji se studenty z tvého ročníku! Nebo si raději projdeš kampus? Anebo se vydáš rovnou do přístavu? Hlavou se mi honily myšlenky jedna za druhou při vyhlídce na všechny ty nové zážitky, které mě čekaly.

Na pásu právě přijížděl křiklavě zelený kufr, který jsem dostala na jaře k narozeninám. Stáhla jsem ho za hlasitého hekání dolů. *Dobře, Lexi, možná nebylo nutné tahat s sebou všechny své knihy o biologii.* Spěchala jsem do příletové haly tak rychle, jak jen mi to těžký kufr dovoloval. Přes univerzitu jsem si objednala odvoz kyvadlovým spojem, který mě doveze do Emerald Bay. V hale jsem těkala pohledem mezi čekajícími lidmi, až jsem spatřila ceduli, na které vedle loga univerzity stálo křivými písmeny: „Alexis Dunnová“. Držel ji starší pán s šedivými vlasy a přátelským úsměvem. Zamířila jsem k němu.

„Alexis?“ zeptal se mě, když jsem došla až k němu.

„Zdravím, ano, přesně tak, ale říkejte mi Lexi.“

Podal mi ruku. „Srdečně tě vítám! Já jsem Louie, mám tě odvézt.“

„Těší mě, Louie.“ Usmála jsem se na něj.

„Tak vyrazíme,“ řekl a sáhl po mém kufru. Když si uvědomil, jak je těžký, zvedl ho oběma rukama a pořádně přitom zafuněl. Omluvně jsem se na něj usmála, ale on se upřímně rozesmál.

„Knihy?“

Přikývla jsem a zasmála se také.

Venku před budovou letiště mě ovanul teplý vítr. Byl to naprostý opak proti mému domovu, kde se v horké výhni vnitrozemí vzduch většinou ani nepohnul.

Louie otevřel kufr mrňavé dodávky a má zavazadla do něj nacpal. Já jsem mezitím nastoupila a uvelebila se na zadní sedačce.

Krátce nato už se Louie usadil za volant. „Připravená?“ zeptal se a usmál se na mě do zpětného zrcátka.

„Ano,“ odvětila jsem pevným hlasem. A jak jsem byla připravená! Ta spousta mimořádných kurzů při studiu, vědeckých táborů o prázdninách – během posledních let směřoval každý můj krok právě k tomuto okamžiku. Nedokázala jsem přemoci úsměv. Opravdu se to dělo!

Od chvíle, kdy mi přišla zpráva o přijetí na univerzitu, jsem nedokázala myslet na nic jiného než na to, co všechno mě čeká. Univerzita se spoustou laboratoří, kolej, oceán hned za dveřmi – určitě to bude nejlepší období mého života!

Louie nastartoval motor a vyjel na dálnici. Vysokoškolský kampus v Emerald Bay patřil oficiálně k univerzitě v Sydney. Původně jsem snila o tom, že budu studovat tam, ve velkoměstě, protože jsem nevěděla, že vědecká stanice mořské biologie má sídlo v malém přímořském městečku. *Copak sis myslela, že na univerzitě se pozorují velryby přímo v přístavišti u Harbour Bridge?* ozval se mi

v hlavě zase ten známý hlas a vzápětí i smích ostatních účastníků výzkumného tábora během pozorování velryb před dvěma roky. Abych ho zahнала, honem jsem se podívala z okna, za kterým nás míjely domy předměstí.

„Můj synovec Cameron také studuje na univerzitě,“ vysvětloval Louie. „Bude se ti u nás líbit – lepší místo sis nemohla vybrat.“

„Pokud je stejně krásné jako na fotografiích...“

„Ve skutečnosti je ještě krásnější.“

Usmála jsem se. „Vy jste dobrý turistický průvodce, Louie.“ Pokud byli všichni lidé v Emerald Bay tak milí jako on, čekaly mě opravdu skvělé časy.

Louie se rozesmál. „Věř mi. Jakmile tam jednou budeš, pochopíš, co jsem tím myslel. Tu báječnou atmosféru žádná fotografie nezachytí.“

Chvěla jsem se napětím.

„Ty pocházíš z Rudého vnitrozemí?“ zeptal se.

„Ano, z Warraweeny,“ odvětila jsem, ačkoli mu to místo zcela jistě nic neříkalo – kromě naší ovčí farmy a dvou dalších domů tam byla pustina. „Sedm hodin jízdy od Adelaide.“

Louie zapískal mezi zuby. „To je opravdu hluboko v Outbacku.“

Outback. Australské vnitrozemí. Samotné srdce australského kontinentu, kde moje rodina bydlela už od minulého století, kdy tam přišli tátovi předci.

„Přesadili nás ze zeleného, deštivého ostrova do výhně žhavé pouště,“ říkával často táta. „Co si přitom asi mysleli?“ Kromě mámy měli všichni v naší rodině zrzavé vlasy a bledou pleť, tak náchylnou k úžehu. Ale táta farmu i její odloučenost miloval. „Nedokážu si představit, že bych žil jinde,“ řekl mi jednou.

Máma na tom byla podobně a i Emma už se vydala stejnou cestou. Jen já jsem jako jediná z rodiny snila jiný sen.

Ti tři mě původně zamýšleli dopravit do Sydney naší velkou dodávkou, ale naštěstí se mi podařilo jim to vymluvit. Cesta by trvala skoro dvacet hodin a takovou dobu by se naše farma bez

jejich práce neobešla, to by ji přišlo hodně draho. Ne, to já jsem se rozhodla odejít za studiem, takže jsem to musela zvládnout sama.

Ovšem máma s tátou si nenechali vymluvit, že mě odvezou alespoň na letiště v Adelaide. Nálada v dodávce byla po celou dobu divná. Cestou přes pustou, rudou krajinu vnitrozemí jsme totiž především mlčeli – nevěděla jsem, o čem si s nimi mám povídat. Bylo mi jasné, že rodiče si o mě dělají velké starosti a ve skutečnosti si přejí, abych zůstala. Tátovi bratři bydleli hned v sousední obci a máma pocházela z dobytčí farmy o kus dál na sever. I sestřenice a bratřenci si všichni do jednoho přáli zůstat poblíž domova. Jenže já jsem se před několika lety zamilovala do mořské biologie a od té doby jsem ten sen už nedostala z hlavy. Emma byla naopak tou dcerou, která práci na farmě milovala. Už dříve se při práci nehnula od táty a všechno dělala po něm, zatímco já jsem ležela zahrabaná do knih ve svém pokoji. Přesto byla mojí nejlepší kamarádkou a chápala mě lépe než kterýkoli jiný člověk. Když mi přišlo oznámení, že mě přijali na můj vysněný obor, radostí se mnou tančila po pokoji.

„Budeš mi tolik chybět,“ zašeptala nakonec a pevně mě objala.

„Tak pojď se mnou,“ odvětila jsem napůl žertem, napůl vážně. Ale Emma měla v plánu převzít jednoho dne farmu. Maturitní zkoušku složila jen proto, že na tom máma a táta trvali.

Povzdychla jsem si a odfoukla si z čela ofinu. Emma mi ji vlastně chtěla ještě před odjezdem zkrátit, ale v tom shonu posledních dní jsem na to úplně zapomněla. Brzy to zřejmě budu muset dělat sama.

Lexi, už brzy budeš studovat u moře! Budeš se každý den zabývat přírodními vědami, sedět nad knihami a dělat všechno, co jen je možné, pro záchranu druhů, tak jak sis to vždy přála. A své rodině ukážeš, že table cesta je pro tebe ta správná!

Ale i přes všechna ta radostná očekávání se mi teď sotva znatelně stáhl žaludek úzkostí. Když jsem si doma, ve svém pokoji,

malovala, jak konečně vyrazím, ještě tam nebyla, ale teď jsem si náhle připadala nejistá.

Louie ukázal z okna, a tak jsem se otočila, abych viděla ven. Jeli jsme právě podél překrásného zálivu, kde na vlnách tančilo slunce. Okamžitě jsem se cítila lépe a v duchu jsem se usmívala. *Jsi tady, aby sis splnila svůj sen. A bude to nádherné.*

LEXI

Po necelých dvou hodinách sjel Louie z dálnice, a tak jsem se posadila zpříma, abych lépe viděla ven.

„Vítám tě v tvém novém domově,“ chechtal se pobaveně, když jsem se snažila nasát do sebe všechno kolem – ty spousty domů ze dřeva, návštěvnické centrum, supermarket, kavárny, lidi, kteří si nesli v podpaží prkna na pláž, a také obrovské eukalyptové stromy, stejně krásné a impozantní jako ty doma. Spustila jsem trochu okénko a zhluboka jsem se nadechla. Vzduch voněl slaně. Ta vůně mi přinášela pocit štěstí a málem mi vyloudila radostný výkřik.

„Vysadím tě u koleje,“ oznámil mi Louie a zabočil do vedlejší ulice.

„Ne, mohli bychom zajet rovnou k univerzitě?“ Podívala jsem se na mobil. Schůzka u děkanky začínala za dvacet minut. Takže mi to dokonale vyšlo! Emma si mě vždy dobírala, protože jsem všechno plánovala do posledního detailu. Ale já jsem prostě měla ráda věci pod kontrolou.

„Jasně,“ odvětil Louie. „Stejně je to jen o ulici dál. Brzy zjistíš, že v Emerald Bay je všechno na dosah.“

Po několika málo minutách už zastavil před velkou, moderní budovou ve tvaru kostky. V přední prosklené fasádě se zrcadlilo slunce, které mezitím sestoupilo hluboko na horizont.

*

Když jsme oba vystoupili, zvědavě jsem se rozhlédla. Za univerzitou leželo přístaviště, kde se na vlnách lehounce houpal nespočet lodí. *K moři co by kamenem dohodil*, citovala jsem si v duchu uvítací brožuru univerzity. Už jsem ji uměla téměř nazpaměť.

Louie vytáhl z dodávky můj kufr a postavil ho přede mě. „Rád jsem tě poznal, Lexi.“ Podal mi ruku a já jsem si s ním potřásla. „Kdybys něco potřebovala, jdi na autobus. Za volantem totiž většinou sedím já.“

„Děkuji. To ráda udělám.“

Nasedl, a než odjel, ještě jednou mi zamával.

Uchopila jsem těžký kufr a vydala jsem se rozhodným krokem přes velké náměstí ke vchodu. Všude tu postávali lidé mého věku a mě zalil pocit štěstí. Odeď jsem patřila k nim!

Otevřela jsem dveře a zastavila se v obrovské vstupní hale. K východu právě mířil mladík se stohem knih v podpaží. „Promiňte!“ zavolala jsem na něj. „Hledám kancelář profesorky Wongové.“

Zastavil se a ukázal na schody vedoucí do patra. „Druhé patro, úplně na konci chodby. Máme tady ale i výtah.“

Usmála jsem se. „Děkuji moc.“

„Jsi tady nová?“ zeptal se s pohledem upřeným na můj kufr.

Přikývla jsem.

„Co studuješ?“

„Mořskou biologii.“ Jako pokaždé, když jsem to vyslovila, přemohl mě ten nádherný pocit.

„Skvěle, tak si to užij.“ A pak se ten týpek otočil a šel k východu.

„Však to taky mám v plánu,“ zavolala jsem za ním vesele a šla k výtahu u schodů. Ve druhém patře jsem pak prošla celou chodbu až ke dveřím, vedle kterých visela cedulka s nápisem *Wongová, děkanka*. Protože jsem dorazila o deset minut dřív, chvíli jsem zvažovala, jestli už mám vejít. Ukázala bych tím, jak důležitá ta schůzka pro mě je, ale zároveň jsem v žádném případě nechtěla rušit. Nakonec jsem sebrala odvalu a zaklepala jsem.

„Vstupte,“ ozval se ženský hlas, a tak jsem otevřela prudce dveře. Jenže mi při tom pohybu sklouzl batoh z ramene, narazil na vytažené madlo kufru a ten se s rachotem povalil na zem. Rychle jsem se pro něj sehnula a cítila jsem, jak se mi hrne krev do tváří. *Chtěla jsi přece udělat dobrý první dojem!*

„Jste v pořádku, slečno...?“ Za mohutným psacím stolem seděla žena s krátce střiženými vlasy a vyčkávavě na mě hleděla.

„Dunnová.“ Rychle jsem si přehodila batoh zase přes rameno a vešla jsem dovnitř. Kancelář byla velká a na stěnách tu visely překrásné snímky podmořského světa.

„Aha, moje schůzka o čtvrté.“ Profesorka Wongová se na mě usmála. „Těší mě, že jste dorazila přesně a nenechala jste mě zbytečně čekat.“ Zavrtěla nesouhlasně hlavou, ale potom hned ukázala na křeslo před psacím stolem.

Opřela jsem o něj kufr a posadila se.

Děkanka hleděla soustředěně do notebooku a něco do něj nautukala. „Alexis Dunnová,“ četla nahlas. „První semestr v oboru mořská biologie.“ Zvedla pohled a přátelsky si mě prohlížela.

Přikývla jsem a ona si dál pročítala dokumenty.

„Nejlepší z ročníku, spousta mimoškolských aktivit, účast na vědeckém táboře pro mladistvé... Váš pracovní životopis je už nyní velmi působivý.“

Cítila jsem, jak rudnu. „Moc děkuji.“

„Ale vy jste si se mnou určitě nesjednala setkání hned v den vašeho příjezdu, abyste se mnou probírala svou dosavadní činnost, místo abyste se jako všichni ostatní zabydlovala ve svém novém domově.“ Usmála se na mě a už teď mi byla sympatická.

„Ne.“ Odkáslala jsem si. „Ráda bych s vámi mluvila o OSRP.“

Program *Ocean-Science and Research* bylo stipendium, známé po celé zemi. Tato organizace doposud přidělovala jen doktorská a magisterská stipendia, ale tento rok poprvé vypsal i místa pro začínající studenty. Podporovala je nejen finančně, ale i účastí na vědeckých projektech a spoluprací s renomovanými vědci.

Uvědomovala jsem si, že umím tvrdě pracovat a učit se, ale ve vědeckém světě, jako i v ostatních oborech, záleželo stejnou měrou na správných kontaktech.

Tváří se jí mihl úsměv, ale její výraz vzápětí zvažněl. „Slečno Dunnová, pokud se chcete tohoto programu účastnit, musíte ze sebe vydat to nejlepší. Při klauzurách i ve svých projektech. Musíte organizaci dokázat, že jste pro obor skutečně zapálená. Jste na to připravená?“

„Ano,“ odvětila jsem sebejistě. Dotáhla jsem to až sem a chtěla jsem dosáhnout ještě mnohem víc.

„Dobře,“ přisvědčila paní děkanka spokojeně.

Ve zbývajícím čase naší schůzky mi dala informace a tipy k mému studijnímu programu a neúnavně opakovala, že se budu muset hodně snažit.

„Teď je začátek března, což znamená, že na přípravu přihlášky máte čas během následujícího trimestru. A nenechte se mnou odradit,“ řekla poté, co jsem si nacpala do batohu všechny podklady. „Jen chci, abyste byla dostatečně připravená.“

Zrovna jsem jí chtěla odpovědět, když vtom se za mnou rozletěly dveře.

„Moc se omlouvám za zpoždění, paní profesorko.“

Ztuhla jsem. Ten hlas jsem znala! *To nemůže být pravda!*

Profesorka Wongová klesla na židli a pohlédla káravě za mě.

„Byl jsem venku na vodě a vrátili jsme se příliš pozdě na pevninu –“

Hlas byl úplně stejný jako ten jeho, ale to nebylo možné. Ne, on přece zcela jistě chodil na univerzitu v Tonsville, ne tady v Emerald Bay. Určitě jsem se mýlila.

„Trimestr ještě ani nezačal a vy už zase předvádíte tu svoji nespolehlivost,“ pokárala ho děkanka. „Pane Millsi, já už prostě nevím, co ještě bych měla udělat.“

Pane Millsi! Zavřela jsem oči. *Ne, Lexi,* pokoušela jsem si namluvit, *to je určitě nějaký omyl. Záměna. Dvojník. Bratranec!*

Jenže v příštím okamžiku už skutečně stál vedle mě. Vysoký, hnědé vlnité vlasy a to vyzývavě ledabylé držení těla, které mě vytáčelo už tenkrát. Jake Mills byl tady. V *mém* kampusu! Jako bych dostala pěstí do žaludku.

„Nemohla byste jednou udělat výjimku? Nezdržím vás dlouho.“ Ten slizký tón. Rozhodně to byl on.

Profesorka Wongová zavrtěla hlavou. „Svůj termín jste propásl. Slečna Dunnová a já už jsme skoro hotové a potom musím jít na schůzi.“

Obrátila se opět na mě. „Slečno Dunnová, máte ještě nějaké otázky?“

Ano! Tisíce! Jak je možné, že je tady Mills? Co je to za špatný vtíp? Ale jen jsem zavrtěla hlavou, protože jsem ze sebe nedostala ani slovo.

„Pane Millsi, máte možnost mi ukázat, jak vám záleží na univerzitě a vašich spolužácích, tím, že provedete slečnu Dunnovou kampusem. Právě dorazila a je tady úplně nová.“

Ne! Ne! Ne! vykřikla bych nejraději. Když pak prošel neochotně kolem mě, aby mi otevřel dveře, cítila jsem, že i jemu se ten návrh silně příčil.

S divoce bušícím srdcem jsem vstala.

Co se to tady právě stalo? Ještě před pěti minutami jsem tu seděla, natěšená na všechno, co mě čeká. A teď už jsem chtěla jen utéct.

Jake Mills se na mě vyčkávavě podíval, a když jsem mu pohlédla do těch jeho tmavých očí, na okamžik se mi zastavilo srdce. Měla jsem dojem, že jsem v nich zahlédla zmatek. *Je to možné? On tě nejspíš ani nepoznal!* Zatraceně ráda bych mu vpálila do tváře, co si o něm myslím, ale někde mezi ohromením a vztekem jsem ztratila hlas.

Jake mi držel dveře, zatímco jsem jimi nešikovně prostrkávala obrovský kufr.

„Slečno Dunnová,“ volala za mnou ještě děkanka Wongová. „Buďte vítána na naší univerzitě v Emerald Bay. Jsem si jistá, že

se vám tady bude líbit.“ Usmívala se, ale já jsem jí přes veškerou snahu nedokázala úsměv opětovat. A tak jsem jen přikývla a vyšla na chodbu. A ve chvíli, kdy jsem tam spatřila Jakea, jak na mě čeká s otráveným výrazem ve tváři, jsem si byla naprosto jistá tím, že můj sen se právě přeměnil v noční můru.

JAKE

Stav beztlíže. Přesně tak jsem se cítil, ačkoli kryt podvodní kamery vážil několik kilogramů. Nadnášel mě ale pocit, který se mě tady v oceánu pokaždé zmocnil a nechal mě zapomenout na všechno kolem. Už jsem nevnímal ledovou vodu a jen jsem pozoroval všechna ta překrásná zvířata, která se mi proháněla před objektivem – ryby nejzářivějších barev a dvě mořské želvy, které zvolna proplouly kolem.

Úplně jsem zapomněl, že dýchám vzduch z potápěčské lahve, protože mezitím už mi to šlo samo. Potápěčské zkoušky jsem po mnoha hodinách praktické výuky udělal už vloni, ale doteď jsem nemohl uvěřit, že už se v tomto jedinečném světě smím zcela svobodně pohybovat.

Zapomněl jsem i na to, že jsem svým rodičům nikdy neprozradil skutečný důvod, proč jsem se tak nutně potřeboval naučit potápět. Mysleli si, že tím chci dosáhnout ještě lepších studijních výsledků. A svým způsobem to byla i pravda – díky potápění jsem se dostal blíž ke zvířatům. Jen jsem jaksi opomněl zmínit ten detail o kameře a fotografování, protože jsem se s nimi nechtěl už zase hádat.

„Když mi bylo dvacet, měl jsem už o svém oboru dávno jasno,“ opakoval táta neúnavně po celé minulé prázdniny. Máma mu vždy položila chlácholivě dlaň na paži, ale on se nenechal odradit. Pokoušel jsem se změnit téma, ale i to bylo marné. Jediné téma, o kterém byl ochotný se bavit, byla mořská biologie.

Tady ve vodě jsem nemyslel ani na polízanici, kterou jsem si navařil ve třetím trimestru. Doteď jsem o tom kromě svých kamarádů Boa a Izáka s nikým nemluvil. Ano, když jsem se potápěl v oceánu, zapomněl jsem úplně na všechno – především ale na čas, jak mi právě došlo! Zahájil jsem tedy přerušovaný výstup na hladinu. Nejraději bych na ni vyplaval co nejrychleji, ale to by bylo velmi nebezpečné. Musel jsem na to jít pomalu a postupně vyrovnávat tlak.

Když jsem se konečně vynořil, vyndal jsem si z pusy náustek a rozhlédl se kolem. Bo seděl na kraji paluby velké výletní lodi od společnosti *Eco Encoutering* a čvachtal nohou ve vodě.

„Kolik je hodin?“ volal jsem na něj bez dechu.

„Už byly tři.“

„Sakra,“ zaklel jsem a honem jsem plaval k němu. Bylo mi jasné, že propásnu termín u děkanky Wongové.

„Byl jsi tam dole celou věčnost.“ Bo ke mně natáhl tu svoji velkou tlapu a já jsem mu podal kameru. Potom jsem se vyšplhal po žebříku zpátky na palubu, kde jsem odložil potápěčskou výbavu, ploutve a vyvlékl se z neoprenového obleku.

„Nejdřív jsem měl před kamerou rejnoky a pak ještě dvě želvy,“ vysvětloval jsem mu své zpoždění.

„Vlastně už jsme měli být před hodinou zpátky v přístavu.“ Pozvedl jedno obočí a zkřížil paže na hrudi.

„Je mi to doopravdy líto,“ řekl jsem zkroušeně. Bo mě ochotně vyvezl na moře, ačkoli dnes žádný oficiální výjezd naplánován nebyl. On a jeho přítelkyně Elana vedli společnost *Eco Encoutering*, která nabízela ekologicky udržitelné výlety na oceán v Emerald Bay. Od minulého léta jsem u nich při studiu pracoval jako fotograf. Měli jsme skvělou dohodu: Já jsem Boovi a Elaně pomáhal při plavbách a za to jsem směl pořizovat fotografie podmořského světa.

„Promíjí se,“ prohlásil a nastartoval motor. „Ty víš, že nejsem nikde jinde radši než na vodě,“ zavolal přes hřmění motoru.

Bo před pár lety také studoval mořskou biologii na Univerzitě v Emerald Bay a seznámil se tam s Elanou. Po studiu spolu založili *Eco Encoutering*, aby se turisté, kteří zavítají do Emerald Bay, dozvěděli o oceánu co nejlépe a pomáhali pak při jeho ochraně.

Uklidil jsem potápěčskou výbavu do bedny a Bo mezitím přímo vystřelil s lodí po hladině. Kontroloval jsem opakovaně hodinky, jako kdybych tím mohl zastavit čas. V duchu už jsem před sebou viděl děkančin zklamaný výraz. Byla přísná, ale v posledním trimestru mi velmi pomohla. Chtěl jsem jí dokázat, že si její pomoci vážím – a teď jsem měl zpoždění. Pocit beztlíže, který mi oceán poskytl, byl pryč jako mávnutím proutku. Teď jsem se cítil strašně. *Proč jsi vůbec do té vody znovu lezl?* Když se mě Bo zeptal, jestli bych s ním nezkontroloval bóje u vnější strany korálového útesu, neodolal jsem. Původně jsem zamýšlel ponořit se jen na chvíli, jenže svět tam dole mě opět očaroval a vtáhl do své náruče.

Na horizontu se objevila pobřežní čára Emerald Bay, takže odteď už zbývalo jen asi patnáct minut plavby. Znovu jsem zkontroloval hodinky. Bylo už krátce před čtvrtou – termín mé schůzky za chvíli končil. *No a co? Aspoň to zkusím!*

Houpal jsem se nedočkavě na špičkách a po chvíli už jsem rozpoznával zelené svahy hory Crescent Mountains a vedle zátoku s přístavem se spoustou lodí v docích. Když jsme tam skoro byli, honem jsem nacpal kameru a mokré věci do batohu a pak už jsem jen netrpělivě čekal, až Bo zakotví. Na molo jsem seskočil, ještě než ji začal uvazovat.

„Hej,“ zaprotestoval. „Bezpečnost především, to přece víš!“

„Já opravdu strašně spěchám!“ zavolal jsem zpátky a vyrazil rychlostí blesku ke kolu, opřenému o lucernu na nábřeží.

„Rychle, rychle, rychle,“ mumlal jsem, když jsem ho odemykal. Potom jsem se vyšvihl na sedlo a šlápl do penálů. Řítil jsem se kolem koleje směrem k univerzitě, jejíž kampus býval o prázdninách jako vymetený. Ale trimestr začínal už za pár dní, a tak dnes všude postávaly skupinky lidí. Prokličkoval jsem mezi nimi a opřel

kolo hned vedle vchodu hlavní budovy. Když jsem vyběhl schody a zastavil se až přede dveřmi na konci chodby, lapal jsem chvíli po dechu. Potom jsem jen zaklepal a vešel rovnou dovnitř. Profesorka Wongová právě hovořila se studentkou se zářivě rudými vlasy.

„Moc se omlouvám za zpoždění, paní profesorko,“ řekl jsem. Bylo sice neslušné vrazit dovnitř uprostřed její konzultace, ale neuměl jsem si poradit jinak. Pokud bych v tomto trimestru zpackal zkoušky, byla by to absolutní katastrofa. Na to jsem nesměl ani pomyslet. „Byl jsem venku na vodě a vrátili jsme se příliš pozdě na pevninu –,“ snažil jsem se o vysvětlení, ale děkanka Wongová mě přerušila.

„Trimestr ještě ani nezačal a vy už zase předvádíte tu svoji nespolehlivost. Pane Millsi, já už prostě nevím, co ještě bych měla udělat.“

„Nemohla byste jednou udělat výjimku?“ žadonil jsem a postavil jsem se přímo před psací stůl. „Nezdržím vás dlouho.“

Ale profesorka zavrtěla hlavou. „Svůj termín jste propásl. Slečna Dunnová a já už jsme skoro hotové a potom musím jít na schůzi.“

Obrátila se zase na tu studentku, ale to už jsem nevnímal, co říká. Vždyť měla pravdu – neměl jsem přijít pozdě. *Jake je už zase myšlenkami všude možně, jen ne tam, kde by měl být*, špitl mi do ucha mámin zklamaný hlas. Dýchal jsem pomalu a zhluboka, ačkoli mi srdce pádilo jako závod.

„Pane Millsi, máte možnost mi ukázat, jak vám záleží na univerzitě a vašich spolužácích, tím, že provedete slečnu Dunnovou kampusem. Právě dorazila a je tady úplně nová.“

Přikývl jsem, došel ke dveřím a otevřel je. Ačkoli to poslední, co mě momentálně zajímalo, bylo provádět kampusem novou studentku, nezbývalo mi než pomoci. Ale mnohem raději bych se teď zašil ve svém pokoji na koleji a vytěsnil veškerý okolní svět z hlavy.

Podržel jsem té dívce dveře a naše pohledy se setkaly. Z jejích zelených očí sršelo tolik nevraživosti, až mi to vyrazilo dech. Ten

obličej se spoustou pih jsem znal, ale nemohl jsem přijít na to, odkud. Polilo mě horko, a zatímco ona protahovala dveřmi velký kufr, snažil jsem se horečnatě rozpomenout.

Když za námi zapadly dveře kanceláře profesorky Wongové, chtěl jsem něco říct, když vtom zasyčela: „Nepotřebuji prohlídku kampusu, můžeš se uklidnit.“

„Cože?“ Nechápal jsem.

„Cestu najdu sama,“ odvětila a z očí jí už zase sršely blesky. Jak to, že jsem od nich nedokázal odvrátit pohled?

Zvedl jsem konejšivě ruce. „Dobrá, tak ti nepomůžu.“

„Já tvoji pomoc nepotřebuju,“ řekla.

„Co to má znamenat?“ zvolal jsem zlostně. Co si o sobě vlastně myslela?

„Že kolem Jakea Millse raději udělám velký oblouk.“

Zíral jsem na ni a v příští vteřině mi svitlo. „Alexis.“

„Lexi!“ zasyčela. „Konečně si to zapamatuj.“ A s tím se otočila a za hlasitého dupání odkráčela.

Zmatek, ve kterém jsem se nacházel, v tu chvíli zase o něco narostl.

LEXI

S pěchala jsem k východu, jak rychle to jen šlo, stále ještě neschopná rozumné myšlenky. Tohle prostě nemohla být pravda! Poprvé jsem se pořádně nadechla, až když jsem stála zase venku, před vchodem do budovy. Lidé se tu vesele zdravili, všude kolem samý smích. Zato já jsem měla první den tady kompletně zkažený. Proč zrovna Jake? Před dvěma roky jsme byli oba na výzkumném táboře. Společnost *Young Science Association* v něm každou zimu poskytla několik míst mladým lidem jako příležitost získat přístup k mořskému výzkumu již během školy. Hodně jsem se tam snažila, protože nejlepší účastník tábora byl na konci odměněn písemným doporučením pro vysokou školu. Ale také jsem se tam naučila, že správné jméno a konexe jsou někdy důležitější než tvrdá práce. Už jen když jsem na to pomyslela, jímal mě zase vztek.

Jak to, sakra, že byl tady v Emerald Bay? Tenkrát všem vyprávěl, že půjde na stejnou univerzitu jako jeho rodiče. *Jednoduše na něj nemysli! Tohle je tvůj první den a ten si v žádném případě nesmíš nechat zkažit!*

Bylo na čase, abych se přihlásila na kolejí a vyzvedla si klíče. Podle Louie a mapy kampusu, kterou jsem doma přečetla snad stokrát, byla jen o ulici dál. A tak jsem trhla kufrem a zamířila zpátky z kopce směrem k přístavu. Zpěv ptactva ve větvích obrovských stromů zněl stejně jako u nás doma. Odbočila jsem do správné ulice a přečetla si její název. *Ocean Drive*. Okamžitě se mi zase trochu ulevilo. Od teď jsem bydlela oficiálně u moře! Po

několika metrech už jsem spatřila kolej, která se měla na několik příštích let stát mým domovem. Nevěřila jsem svým očím: sestávala z dlouhé řady dvoupatrových, na modro natřených dřevěných domků. S bílými střešními šindeli, palmami v předzahrádkách a surfařskými prkny a koly před vchody vypadala spíš jako prázdninové sídlo. Louie tedy nepřeháněl – bylo to tu opravdu ještě hezčí než na fotkách!

Dotáhla jsem kufr k prvnímu domku, nad jehož dveřmi visela cedule, která prozrazovala, že se v něm nachází správa kolejí.

„Vítám tě,“ pozdravila mě dívka, která seděla u sklápěcího stolku před domkem. „Ty jsi tady nová?“

Došla jsem až k ní a přikývla jsem. „Alexis Dunnová.“

Přelétla očima listinu před sebou. „Tady tě máme. Bydlíš v bytě pro tři v čísle dvanáct.“ Vytáhla ze stohu na stole obálku a podala mi ji. „Uvnitř najdeš klíč ke svému bytu, plánek areálu a uvítací brožuru pro studenty prvního ročníku.“ Vděčně jsem přikývla, ale neprozradila jsem jí, že plánek i brožuru mám už dávno nahrané v paměti a vím tudíž například i to, že pračky se nacházejí v hlavní budově hned vedle automatů na sendviče. Myslela by si, že jsem cvok.

„Prádlo si můžeš přeprat v hlavní budově. Tam najdeš i automaty na sendviče – dost se hodí během dlouhých šprtacích nocí.“ Mrkla na mě a já jsem se rozesmála.

„Děkuji.“

„Pokud něco nebude fungovat, můžeš se obrátit na domovnici Betty. Máš jen jeden klíč, tak na něj dávej pozor. Jo, a bazén je otevřený od šesti do dvaadvaceti.“ Ztišila hlas. „Musím ti to tak říct, ale já sama už jsem si byla zaplavat i v noci.“

„Vy tady máte bazén?“ zeptala jsem se v úžasu.

„Ano, dokončili ho teprve před dvěma měsíci, proto jsi ho v plánku na našich stránkách ještě nenašla. Ale nepřehlédneš ho.“

Nemohla jsem tomu uvěřit! Emerald Bay se každým okamžikem stával lepším a lepším místem. *Jen kdyby tady nestudoval*

Jake, prolétlo mi hlavou. Okamžitě jsem tu myšlenku odehnila. Rozhodla jsem se, že nejlepší bude, když mu půjdu z cesty a soustředím se jen na sebe. Stejně studoval v jiném ročníku. Tentokrát se s ním nedostanu do křížku a budu si to tady užívat, přesně jak jsem si plánovala. Poděkovala jsem té dívce a vydala jsem se podél domů až k číslu dvanáct, před kterým stálo kolo se surfařským prknem v postranním držáku. Před dveřmi jsem chvíli zvažovala, jestli nemám zazvonit. *Jestlipak jsou mí spolubydlící doma?* Uvědomila jsem si, že se mě zmocňuje nervozita, především z toho, jestli si s nimi budu rozumět. Nakonec jsem sebrala veškerou odvalu a právě jsem se chystala zastrčit klíč do zámku, když vtom se dveře otevřely.

„Ahoj, nová spolubydlící!“ Předě mnou stál týpek se světlými, po bradu dlouhými vlasy a usmíval se na mě.

„Ahoj,“ odvětila jsem překvapeně a klíč jsem zase odtáhla.

„Už jsme si říkali, kde asi vězíš tak dlouho.“

„Měla jsem ještě schůzku na univerzitě,“ vysvětlovala jsem. Okamžitě se mi vybavil Jake, jak vtrhl do mé konzultace s profesorkou Wongovou. *Nemysli na to, nemysli na to*, opakovala jsem si v duchu jako mantru.

„Jmenuji se Lexi,“ představila jsem se.

„Ahoj Lexi, já jsem Izák. Tak vítej v našem skromném příbytku.“ Vzal můj kufr a já jsem ho následovala úzkou chodbou do velké obytné kuchyně se stolem a čtyřmi židlemi. Otevřenými dveřmi na terasu sem svítilo slunce. Rozhlédla jsem se. Na druhé straně, vedle široké knihovny stál gauč s křeslem. U linky jakási dívka s dlouhými tmavými vlasy míchala jednou rukou něco v hrnci a ve druhé žonglovala s otevřenou knihou.

„Keiko, to je Lexi,“ představil nás Izák.

Zaklapla knihu a zářivě se na mě usmála.

„Srdečně tě vítám.“

„Děkuji,“ odvětila jsem a odložila jsem si batoh.

„Měla jsi dobrou cestu?“ zeptala se.